

Prawo ze znaku towarowego przysługujące stronie wnoszącej o unieważnienie: Słowny włoski znak towarowy „DANIEL & MAYER MADE IN ITALY” (nr 472351) dla towarów należących do klasy 25 oraz niezarejestrowany słowny znak towarowy „DANIEL & MAYER” używany we Włoszech w związku z „produkcją i sprzedażą odzieży i dodatków”

Decyzja Wydziału Unieważnień: Częściowe uwzględnienie wniosku o unieważnienie

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie i błędne zastosowanie art. 8 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 8 października 2010 r. — MOL przeciwko Komisji

(Sprawa T-499/10)

(2010/C 346/102)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: MOL Magyar Olaj- és Gázipari Nyrt. (Budapeszt, Węgry) (przedstawiciele: adwokat N. Niejahr, F. Carlin, Barrister i adwokat C. van der Meer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji oraz
- tytułem żądania ewentualnego stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, w zakresie w jakim nakazuje ona odzyskanie pomocy od skarżącej oraz
- obciążenie Komisji jej własnymi kosztami oraz kosztami skarżącej poniesionymi w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 3553 wersja ostateczna z dnia 9 czerwca 2010 r. uznającej za niezgodną ze wspólnym rynkiem pomoc udzieloną przez władze węgierskie na rzecz Hungarian Oil & Gas Plc (zwanej dalej „MOL”) w wyniku porozumienia zawartego pomiędzy MOL i węgierskim państwem, które umożliwia zwolnienie spółki z podwyżki opłaty eksploatacyjnej po zmianie węgierskiej ustawy o górnictwie w styczniu 2008 r. [Pomoc państwa C 1/09 (ex NN 69/08)]. W zaskarżonej decyzji wskazano skarżącą jako beneficjenta zarzucanej pomocy państwa i nakazano Węgrom odzyskanie od skarżącej tejże pomocy wraz z odsetkami.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi trzy zarzuty.

Po pierwsze utrzymuje ona, że pozwana naruszyła prawo stwierdzając, iż przedłużenie w 2005 r. zezwoleń na wydobycie przysługujących skarżącej rozpatrywane łącznie z późniejszą

zmianą ustawy o górnictwie w styczniu z 2008 r. stanowią pomoc przyznaną bezprawnie i niezgodną ze wspólnym rynkiem i nakazały odzyskanie od skarżącej owej zarzucanej pomocy państwa wraz z odsetkami. W szczególności skarżąca podnosi, iż pozwana naruszyła art. 107 ust. 1 TFUE uznając, że:

- porozumienie w sprawie przedłużenia z 2005 r. i zmiana ustawy o górnictwie z 2008 r. stanowią razem jedną pomoc państwa zgodnie z art. 107 ust. 1 TFUE;
- zarzucana pomoc ma charakter selektywny oparty na błędnym stwierdzeniu, że właściwym systemem odniesienia jest raczej system zezwoleń, a nie ustawa o górnictwie;
- zarzucana pomoc przysporzyła skarżącej korzyści pomimo okoliczności, że skarżąca uiszcza wyższe opłaty eksploatacyjne i należności od tych, jakie byłyby należne w braku zarzucanej pomocy lub zgodnie ze zmianą ustawy o górnictwie z 2008 r. oraz w każdym razie Węgry działały jako podmiot gospodarczy a przedłużenie porozumienia było uzasadnione względami gospodarczymi;
- zarzucana pomoc stanowiła zakłócenie konkurencji, nawet jeżeli inni uczestnicy rynku nie uiszczali wyższych opłat zgodnie ze zmienioną ustawą o górnictwie.

Po drugie tytułem żądania ewentualnego skarżąca podnosi, iż pozwana naruszyła art. 108 ust. 1 TFUE nie oceniając porozumienia w sprawie przedłużenia (które nie stanowiło pomocy państwa w okresie od jego zawarcia w 2005 r. do zmiany ustawy o górnictwie w 2008 r. i stało się pomocą państwa jedynie w momencie wejścia w życie zmiany ustawy o górnictwie z 2008 r.) zgodnie z przepisami obowiązującymi w stosunku do istniejącej pomocy.

Po trzecie tytułem dalszego żądania ewentualnego w przypadku gdy Sąd stwierdziłby, że omawiany środek stanowi nową pomoc, skarżąca podnosi, iż pozwana naruszyła art. 14 ust. 1 rozporządzenia proceduralnego nakazując odzyskanie, ponieważ odzyskanie kwot od skarżącej narusza uzasadnione oczekiwania skarżącej dotyczące stałości porozumienia dotyczącego przedłużenia i zasadę pewności prawa.

Skarga wniesiona w dniu 19 października 2010 r. — Dorma przeciwko OHIM — Puertas Doorsa (doorsa FÁBRICA DE PUERTAS AUTOMÁTICAS)

(Sprawa T-500/10)

(2010/C 346/103)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Dorma GmbH & Co. KG (Ennepetal, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat P. Koch Moreno)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Puertas Doorsa, SL (Petrel, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 17 sierpnia 2010 r. w sprawie R 542/2009-4; i
- obciążenie OHIM i Puertas Doora, SL kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Puertas Doora, SL

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „doorsa FÁBRICA DE PUERTAS AUTOMÁTICAS” dla towarów z klas 6, 9 i 19 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 4884359

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowany w Niemczech graficzny znak towarowy nr 39525884 „DORMA” dla towarów i usług z klas 6, 9, 16, 19 i 37; zarejestrowany w Wielkiej Brytanii słowny znak towarowy nr 2201691 „DORMA” dla towarów z klas 6, 7, 9, 16 i 19; międzynarodowy graficzny znak towarowy nr 722009 „DORMA” dla towarów z klas 6, 7, 9, 16 i 19

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: zdaniem strony skarżącej zaskarżona decyzja narusza art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 ze względu na błędne zastosowanie przepisów tego artykułu do zakwestionowanego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 22 października 2010 r. — TI Media Broadcasting i TI Media przeciwko Komisji

(Sprawa T-501/10)

(2010/C 346/104)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Telecom Italia Media Broadcasting Srl (TI Media Broadcasting) (Rzym Włochy), Telecom Italia Media SpA (TI Media) (Rzym Włochy) (przedstawiciele: adwokaci B. Caravita di Toritto, L. Sabelli, F. Pace, A. d'Urbano)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, iż zaskarżona decyzja narusza prawo i stwierdzenie jej nieważności w zakresie w jakim dopuściła SKY do udziału w przetargu publicznego na dywidendę cyfrową;

— tytułem żądanie ewentualnego nakazanie Komisji 1) określenia zakresu oferty, w której ramach SKY może zostać dopuszczony do udziału w przetargu publicznym; 2) rozszerzenia zakresu pięcioletniego zakazu użytkowania częstotliwości w celach nadawania sygnału telewizji Pay na częstotliwości nabyte na podstawie umów zawartych z już istniejącymi lub nowymi nadawcami;

- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Spółki skarżące domagają się w niniejszej sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2010) 4976 z dnia 20 lipca 2010 r. zmieniającej klauzulę 9.1 postanowień załączonych do decyzji z dnia 2 kwietnia 2003 r. (Sprawa COMP/M.2876), w której Komisja stwierdziła zgodność ze wspólnym rynkiem i porozumieniem EOG koncentracji zaistniałej poprzez utworzenie „SKY Italia” (zwanej dalej SKY).

Należy dodać w tym zakresie, że klauzula ta zobowiązywała SKY do zwolnienia częstotliwości analogowych i cyfrowych oraz zakazywała jej wszelkiej działalności w ramach naziemnej platformy cyfrowej, zarówno jako operatorowi sieci, jak i nadawcy treści do dnia 31 grudnia 2011 r. W zaskarżonej decyzji Komisja przyjęła wniosek SKY, dopuszczając ją do udziału w przetargu publicznym na przydział dywidendy cyfrowej i przedłożenia oferty w przetargu na dostawę multiplexu telewizyjnego, który miał nadawać niekodowane treści w okresie pięciu lat od daty przyjęcia przytoczonej decyzji.

Na poparcie swych żądań skarżące powołują się na następujące zarzuty: naruszenie art. 2, 6 i 8 ust. 2, rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw⁽¹⁾, pkt 74 zawiadomienia Komisji w sprawie środków zaradczych dopuszczalnych na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 i rozporządzenia Komisji (WE) nr 802/2004⁽²⁾, klauzuli nr 14.1 postanowień zawartych w załączniku do decyzji z dnia 2 kwietnia 2003 r. (Sprawa COMP/M.2876), a także art. 102 TFUE.

Dokładniej, skarżące powołują się na fakt, iż zaskarżona decyzja została wydana z nadużyciem uprawnień oraz jest obciążona brakiem uzasadnienia, ponieważ uznając wniosek, który wykraczał co do zasady poza przedmiotowy zakres zastosowania klauzuli i 9.1 załącznika do decyzji z 2003 r. (Sprawa COMP/M.2876), Komisja dopuściła SKY do udziału w przetargu publicznym na przydział dywidendy cyfrowej.

Skarżące potwierdzają poza tym, że pozwana naruszając istotne wymogi proceduralne oraz dokonując wypaczenia okoliczności faktycznych sprawy, błędnie uznała, iż zachodzą szczególnych okoliczności uzasadniające zmianę zobowiązań pierwotnie nałożonych na SKY. W szczególności opierając się na nietypowych przebiegu procedury przetargowej w niniejszej sprawie Komisja zrównała pozycję TI Media z dominującymi nadawcami RAI i Mediaset, mimo faktu, że TI Media nie była nigdy oskarżona o zajmowanie pozycji dominującej na rynku. W celu uzasadnienia